

Ծով aliz Բանուշյան

Պատերազմի նախորդ օրը

Պատերազմի նախորդ օրը,
երբ անձրևից թրջվելը երջանկություն էր,
և հնարավոր էր ուրախանալ չնչին բանից,
երևի ես դարձյալ տխուր էի
ինչ-որ հիմար պատճառով . . .
Իսկ հետո ժամանակը կանգ առավ,
իսկ հետո ականապատվեց սիրտս,
իսկ հետո պարզվեց, որ քնելը մեղք է,
երբ ամբողջ գիշեր հրետակոծվում է
քո բաժին տիեզերքը . . .
երբ նշան են բռնում լուսնի վրա,
որին նայելու իրավունք
պատասպարված երեխան չունի . . .

Իսկ հետո պարզվեց, որ պատերազմը այնքան

մեղավոր չէ, որքան խաղաղությունը, որը

դիտավորյալ, թե ոչ, բայց չի գալիս . . .

Իսկ հետո պարզվեց, որ բոլորը,

բոլորը սպասում են

վերադարձի . . .

Եվ երբ ես իմացա, որ դու եկել ես, լաց եղա ուրախությունից,

որովհետև պատերազմի ժամանակ

հիշողությունը թակում է

նույնիսկ մեկընդմիջտ փակված դուռը՝

համոզվելու համար, որ ետևում կյանք կա . . .

Բայց այդ դռները բազմապատկվել են,

մենք թակում ենք նույնիսկ նրանց դռները, ում չենք ճանաչում . . .

և այդ դռների ետևում միշտ սպասում է . . .

Իսկ պատերազմի նախորդ օրը՝ կորցրած երազանք . . .

Վաղը, երբ այս ամենն ավարտվի,

երբ խաղաղությունը բարեհաճի գալ,

ես ուզում եմ թրջվել անձրևից

և մինչև վերջին կաթիլը արցունք դառնալ

ու խաղաղվել . . .

ու խաղաղվել . . .

ու խաղաղվել . . .

02.11.2020